

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

navrhovatelky: **PH-real a. s.**, IČO 27339211,
sídlem Krupská 17/29, 415 01 Teplice,
zastoupená advokátem Mgr. Erikem Kolanem, LL.M. Eur,
sídlem Husova 5, 110 00 Praha 1,

proti
odpůrci: **Zastupitelstvo obce Modlany**,
sídlem Modlany 34, 417 13 Modlany,
zastoupený advokátem Mgr. et Mgr. Michalem Bouškou,
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice,

o návrhu na zrušení Opatření obecné povahy č. 2/2021 „Územní opatření o stavební uzávěře Modlany A“, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Modlany č. 10/3/2021 ze dne 16. 6. 2021,

takto:

- I. Opatření obecné povahy č. 2/2021 „Územní opatření o stavební uzávěře Modlany A“ vydané usnesením Zastupitelstva obce Modlany č. 10/3/2021 ze dne 16. 6. 2021, se dnem právní moci tohoto rozsudku **zrušuje** v části zařazení pozemků parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XD všechny v katastrálním území X, do ploch zasažených stavební uzávěrou.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- II. Odpůrce **je povinen** zaplatit navrhovatelce náhradu nákladů řízení v částce 17 342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Navrhovatelka se návrhem podaným v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení Opatření obecné povahy č. 2/2021 „Územní opatření o stavební uzávěře Modlany A“ ze dne 16. 6. 2021, které nabylo účinnosti dne 2. 7. 2021 (dále též „územní opatření o stavební uzávěře“ nebo „OOP“), in eventum zrušení územního opatření o stavební uzávěře v části zařazení pozemků parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XD, všechny v katastrálním území X (dále též „dotčené pozemky“ nebo „předmětné pozemky“) do plochy dotčené územním opatřením o stavební uzávěře. Současně se navrhovatelka domáhala toho, aby soud odpůrci uložil povinnost nahradit jí náklady řízení.

Návrh

2. V podaném návrhu navrhovatelka nejprve stručně zrekapitulovala dosavadní průběh dané věci, přičemž svoji aktivní legitimaci odvodila od vlastnictví shora uvedených pozemků a zdůraznila, že v důsledku vydání územního opatření byly zakázány jakékoliv stavební činnosti na předmětných pozemcích, což se přímo dotýká jejího vlastnického práva a práva podnikat. Navrhovatelka zdůraznila, že 1. 3. 2021 podala žádost o vydání územního rozhodnutí na stavbu s názvem: „KTC – *Krupka Technology Center*“, na umístění haly o celkové ploše 5878 m² a souvisejících zpevněných ploch a infrastruktury na dotčených pozemcích (vyjma pozemku parc. č. XD v k. ú. X) a na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X (dále jen „Záměr“) a měla v úmyslu zahájit stavbu haly v roce 2022.
3. Navrhovatelka předně namítala nepřezkoumatelnost územního opatření o stavební uzávěře. Podotkla, že odpůrce územní opatření řádně neodůvodnil, a to ani v obecné rovině. Přezkoumatelným způsobem se nevypořádal ani s navrhovatelkou uplatněními námitkami. Reakci odpůrce na uplatněné námitky navrhovatelka považovala za strohou, bez jakékoliv vnitřní logiky.
4. Navrhovatelka poukázala na to, že se odpůrce nijak nevypořádal s jejími námitkami ohledně neexistence relevantního důvodu pro změnu funkčního využití dotčených pozemků, porušení zásady subsidiarity minimalizace zásahu, zmařené investice a ušlého zisku a veřejného zájmu na realizaci Záměru, ačkoli jsou tyto z pohledu možného nezákonného zásahu do jejích vlastnických práv zcela klíčové. Přitom navrhovatelka odkázala na § 172 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), který podle ní jednoznačně stanoví povinnost odpůrce vypořádat všechny její námitky.
5. Ve vztahu k neexistenci relevantního důvodu pro změnu funkčního využití dotčených pozemků navrhovatelka předně namítala, že odpůrce žádným způsobem věcně a hodnověrně nezdůvodnil, proč se stavební uzávěrou zasahuje do dotčených pozemků. Navrhovatelka podotkla, že v původním návrhu územního opatření o stavební uzávěře rozdělil odpůrce důvody nutnosti zřízení stavební uzávěry do tří samostatných oblastí. Prvním argumentem byla příprava nového územního plánu obce. Dále odpůrce argumentoval tím, že stavební uzávěrou uplatňuje zásady vyplývající z aktualizací Strategických dokumentů ČR a Ústeckého kraje. Obšírně citované pasáže jsou ovšem podle navrhovatelky zcela obecné, bez návaznosti na Záměr, který by snad měl být s nimi v rozporu. Nadto výklad zmíněných strategií vždy podléhá subjektivnímu vnímání konkrétních osob. Navrhovatelka na tento argument reagovala ve svých námitkách poukazem na tytéž koncepční dokumenty, kterými dokládá veřejný zájem na realizaci Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Záměru. Odpůrce tedy v tomto případě argumentoval pouze účelově, ve prospěch zmrazení jakékoli stavební činnosti.

6. Třetí pilíř odůvodnění obsahuje výčet vhodných adaptačních opatření souvisejících s negativními dopady změny klimatu na sídlo a krajinu, a to a) hluková zátěž – stará hluková zátěž; b) voda, srážky a jejich úbytek; c) ztráty zemědělského půdního fondu; d) krajinný ráz.
7. K tomu navrhovatelka uvedla, že po realizaci Záměru bude veškerá doprava (tj. hlučnost, prašnost a emise výfukových plynů) soustředěna na silnici I/13 bez jakéhokoli dopadu na obce v katastru Modlan. Žádné obce v katastru Modlan se tedy realizace Záměru nijak negativně nedotkne. Z koordinačního výkresu i obsahu projektové dokumentace vyplývá, že Záměr nebude mít negativní dopad na vodní poměry v krajině. Realizací Záměru nebudou postiženy žádné významné vodní toky, a to ani nádrž Kateřina. Z hlediska ochrany zemědělského půdního fondu všechny dotčené pozemky spadají do IV. třídy ochrany zemědělského půdního fondu. Jedná se o velmi málo produkční půdy, zemědělsky obtížně využitelné, u nichž převažuje funkční využití k nezemědělským účelům. Realizací Záměru tedy nedojde k trvalé ztrátě zemědělsky kvalitní půdy a Záměr není v rozporu s ochranou přírody a krajiny. Ani po vizuální stránce nebude mít z pohledu krajinného rázu Záměr žádný negativní dopad. Např. ze samotné obce Modlany nebude hala vůbec viditelná. Svým zasazením navazuje na již existující Průmyslovou zónu Krupka II, se kterou se přirozeně propojí.
8. Navrhovatelka dále poukázala na to, že v územním opatření o stavební uzávěře ve vztahu k ploše Z1/R33, v níž se nachází předmětné pozemky, odpůrce rámcově stanovil důvody vedoucí ke zřízení územního opatření. Jedná se o vágní a neurčité odůvodnění, které není přezkoumatelné. V odůvodnění odpůrce uvádí, že plochou Z1/R33 prochází koridor V6, což je propojení vodárenské soustavy mezi Teplicemi a Ústím nad Labem, že plocha umožňuje další rozšíření rozsáhlé průmyslové oblasti – Průmyslová zóna Krupka II, že v současné době se v této zóně nacházejí rezervní plochy k využití, a že vzhledem k negativnímu vlivu některých umístěných výroby na životní prostředí není zájem obce na podobném trendu. Takovéto odůvodnění navrhovatelka považovala za zcela nedostačující a argumentaci o negativním vlivu za ničím nepodloženou. Podobně absentuje jakékoliv odůvodnění, čím by měla povolená zástavba zasáhnout do vodárenské soustavy. V tomto případě dojde pouze k neproblematické přeložce bezejmenného potoka při východní hranici Záměru v délce cca 50 metrů. Tvrzení o dalším rozšíření Průmyslové zóny poté navrhovatelka považovala za tendenční a nepřesné. Město Krupka disponuje dalšími volnými plochami v průmyslové zóně na svém území a nadto projednává změnu stávajícího územního plánu, která umožní zástavbu pozemků v sousedství lokality, která je ve vlastnictví navrhovatelky. Tak vznikne kompaktní průmyslová oblast napojená na pozemní komunikaci I/13.
9. K porušení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu navrhovatelka uvedla, že odpůrce při hodnocení budoucího funkčního využití předmětných pozemků zcela opomenul provést test proporcionality ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, podle kterého jsou orgány veřejné moci povinny zasahovat do práv subjektů soukromého práva jen v nezbytném rozsahu. Při nedodržení podmínky subsidiarity a proporcionality proto podle navrhovatelky územní opatření představuje zároveň porušení článku 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. V této souvislosti navrhovatelka odkázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, a ze dne 5. 8. 2015, č.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

j. 2 As 195/2014-47, v nichž se Nejvyšší správní soud zabýval testem proporcionality při přijímání územního plánu, a konstatovala, že vzhledem k tomu, že územní opatření o stavební uzávěře je podmíněno právě přijetím nového územního plánu, aplikuje se citovaná judikatura též na stavební uzávěry. Navrhovatelka tedy měla za to, že odpůrce byl povinen respektovat zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu i v procesu přijímání stavební uzávěry.

10. V této souvislosti navrhovatelka dále namítala, že zásah způsobený územním opatřením do jejího vlastnického práva je zcela nepřiměřený. Měla za to, že předmětné pozemky jsou ve stávajícím územním plánu vymezeny správně, jejich funkční určení je logické, protože počítá se zástavbou výrobně-skladovacího charakteru mimo intravilán obcí v bezprostřední blízkosti páteřní komunikace I/13.
11. Shora uvedené námitky ohledně porušení zásady subsidiarity a minimalizace zásahu navrhovatelka uplatnila i v průběhu přijímání územního opatření, odpůrce se jimi však nezabýval. Stejně tak se odpůrce nezabýval ani argumentací navrhovatelky ohledně zmařené investice do Záměru a ušlého zisku a znehodnocení dotčených pozemků, které navrhovatelka vyčíslila na 23 916 960 Kč.
12. Poslední námitkou, kterou se odpůrce nezabýval a na níž navrhovatelka trvala i v podaném návrhu, byla námitka týkající se veřejného zájmu na realizaci Záměru. Navrhovatelka podotkla, že jí plánovaný Záměr v sobě zohledňuje sociálně ekonomický přínos pro celý region, který je předpokládán na období 50 let. V tomto případě je podle navrhovatelky nepopiratelný přínos nejen pro veřejný rozpočet, ale i nepřímý přínos jako je zvýšení HDP České republiky.
13. Dále navrhovatelka namítala absenci kvalifikované osoby jako garanta zákonnosti při vydání stavební uzávěry, resp. namítala, že Obec Modlany nebyla v procesu vydávání územního opatření zastoupena kvalifikovaným pořizovatelem ve smyslu § 24 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“). Z procesního hlediska se vydání stavební uzávěry totiž neodlišuje od vydávání změny územního plánu. Dokumentace stavební uzávěry musí splňovat kvalitativní a věcné požadavky stavebního zákona. Absence kvalifikované osoby způsobila podle navrhovatelky nezákonnost procesu přijímání územního opatření. A již jen z tohoto důvodu je nutné pohlížet na územní opatření o stavební uzávěře jako na nezákonný správní úkon v celém rozsahu.
14. Navrhovatelka dále zdůraznila, že se odpůrce nevypořádal v procesu vydávání územního opatření s nesouhlasným stanoviskem Ministerstva vnitra. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 12. 4. 2022, č. j. 140 A 1/2022-71, v němž se krajský soud vyjádřil tak, že pokud „dotčený orgán uplatní své stanovisko v zákonem stanovené lhůtě, potom je podle zákona nepochybné, že s ním musí být návrh územního opatření o stavební uzávěře dohodnut“. K tomu ovšem v projednávané věci nedošlo. Navrhovatelka nesouhlasila s názorem odpůrce, že pokud Ministerstvo vnitra nedoplnilo na žádost odpůrce své nesouhlasné stanovisko, vyslovilo souhlas se stavební uzávěrou. Neztotožnila se ani s argumentací odpůrce, že bylo v podstatě Ministerstvu vnitra vyhověno, když stavební uzávěra „nezahrnuje veškeré návrhy uvedené plochy“. Odpůrce v tomto případě podle navrhovatelky porušil § 98 odst. 2 stavebního zákona. Důsledkem toho je nezhojitelná vada procesu vydávání územního opatření, která postihuje stavební uzávěru jako celek.

15. Závěrem navrhovatelka upozornila na rozsudky Krajského soudu v Ústí nad Labem vydané ve věci vedené pod sp. zn. 140 A 2/2021, a sp. zn. 140 A 1/2022, jenž se předmětným územním opatřením již zabývaly.

Vyjádření odpůrce k návrhu

16. Podle odpůrce bylo územní opatření o stavební uzávěře v obecné části i ve vztahu k rozhodnutí o námitkách navrhovatele odůvodněno adekvátním způsobem. Odpůrce měl za to, že navrhovatelka opomíjí, že vydávání územního opatření o stavební uzávěře je procesem odlišným od vydávání územního plánu či jeho změny. Námitky navrhovatelky směřující k vymezení ne/zastavitelnosti určitých pozemků či typu funkční plochy, považoval za irelevantní a byl přesvědčen, že rozhodnutí o nich nebylo nutné zvlášť odůvodňovat. K tomu odkázal na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 50 A 11/2017-290, který navazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, čj. 7 As 181/2014-34.
17. Co se týče výhrad navrhovatelky směřujících do nedostatečného odůvodnění územního opatření ohledně toho, proč nebude možné její pozemky stavebně do budoucna využít, resp. proč nepřevážil údajný zájem na vlastní realizaci jeho záměru, odpůrce konstatoval, že v tomto směru finální rozhodnutí přinese až nový územní plán, nikoli dočasné územní opatření o stavební uzávěře. Podle odpůrce rozhodně nelze hovořit o tom, že kvůli stavební uzávěře je Záměr navrhovatelky zmařen, neboť tento nástroj územního plánování ke zmaření Záměru sám o sobě nevede. Odpůrce považoval za rozhodující, že z vlastního odůvodnění územního opatření je zejména zřejmé, že ve světle strategických dokumentů i aktuálních podmínek pro život v obci Modlany je přistupováno k dočasnému vyloučení stavební činnosti, která by nevratně – ještě před vydáním nového územního plánu – změnila ráz dosud nezastavěných částí krajiny na území obce Modlany. Územní opatření takto předně zahrnuje všechny dosud stavebně nevyužité plochy výroby a plochy skladové, lehký průmysl, vymezené změnou č. 1 Územního plánu sídelního útvaru Modlany z roku 2009. Danou změnu, která na území obce nekonceptně vymezuje celou řadu účelově vytvořených, na sebe nenavazujících ostrůvků či spíše ostrovů v podobě ploch pro zástavbu, tak lze považovat obecně za výraz tehdejšího extenzivního náhledu orgánů obce na stavební využití území obce. V současné době odpůrce zohlednil skutečnost, že v průběhu času dochází k proměně podmínek, které jsou pro všestranný rozvoj území obce (viz též § 2 odst. 2 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích) určující.
18. K zařazení plochy Z1/R33, kde se nacházejí pozemky navrhovatele, do plochy zasažené stavební uzávěrou, odpůrce uvedl, že pro její zařazení je rozhodující její lokalizace v severozápadní části území obce Modlany. V sousedství se na území města Krupka již nacházejí rozsáhlé průmyslové zóny (Krupka II. a III.), které jsou výrazem negativního trendu zastavování rozsáhlých ploch jednoúčelovými stavbami ignorujícími jakoukoli návaznost na okolní krajinu. Z hlediska uspořádání dotčeného území může komunikace I/13 dále tvořit pomyslnou hranici mezi průmyslovou zástavbou a nezastavěnou krajinou spjatou též s vodní nádrží Kateřina. Zahrnutí dané plochy Z1/R33, která umožňuje další obdobnou průmyslovou zástavbu již na území obce Modlany, do stavební uzávěry, je pak plně opodstatněné a je též v zájmu ochrany nezastavěného území obce. Jak bylo uvedeno při vypořádání připomínky města Krupka k návrhu územního opatření, není žádoucí, aby sousední sídla srůstala, a to tím spíše prostřednictvím takového typu „přeshraniční“ halové zástavby. Orgány obce Modlany samozřejmě nemají možnost zabránit městu Krupka vymezovat na jeho území pro navrhovatele další a další plochy pro výrobu a skladování, avšak rozhodně mohou využít adekvátní nástroje územního plánování pro Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ochranu svého území a krajiny na něm před intenzivní průmyslovou či skladovací zástavbou. Navíc územní opatření o stavební uzávěře též ve vztahu k ploše Z1/R33 poukazuje na existenci přírodních lokalit (nádrže Kateřina RBC 1343 a regionálního biokoridoru 567) v bezprostředním okolí. Ve světle celkového důrazu na vytvoření podmínek pro ochranu krajiny, který je v územním opatření zřetelně vyjádřen, je logické, že plocha zásadně se přibližující takovým přírodním lokalitám (na území obce Modlany v zásadě ojedinělým) je do stavební uzávěry zahrnuta. Informace o existenci koridoru V6 (propojení vodárenské soustavy mezi Teplicemi a Ústím nad Labem), coby možné překážce pro výstavbu v dotčené ploše, je pak doplňující. Jak přitom uvádí sama navrhovatelka, její stavební záměr má vést k zastavění několika tisíc metrů čtverečních halami a navazující infrastrukturou. Je nepochybné, že takovéto případné využití předmětné plochy změní poměry v území zásadním způsobem. Namísto dosud volných přírodních ploch by vznikl další průmyslový blok, což nepochybně dopadá na vodní poměry (namísto přirozeného zasakování srážek nutnost jejich svedení z rozsáhlých zastavěných a zpevněných ploch), zemědělskou půdu i ráz dotčené lokality. Také nezastavěná krajina má svou nezanedbatelnou hodnotu, a proto je ostatně v rámci územního plánování chráněna (viz § 18 odst. 4 stavebního zákona). Zahrnutí předmětné plochy Z1/R33 do stavební uzávěry, a tedy dočasná regulace stavební činnosti v ní, je ve světle dosud uvedeného zcela logické a v územním opatření též adekvátně odůvodněné.

19. Odpůrce považoval za nedůvodné též výhrady navrhovatelky ohledně nenaplnění zásady subsidiarity a minimalizace zásahu, resp. nevyporádání se s jejími souvisejícími námitkami. Základní charakteristikou stavební uzávěry je, že dočasně omezuje (vyklučuje) stavební činnost v určených plochách. V případě plochy Z1/R33 s pozemky navrhovatelky, které jsou situovány do nezastavěné zemědělské krajiny u vodní nádrže Kateřina, je právě vydání stavební uzávěry odpovídající možností, jak zachovat stávající („nezastavěné“) poměry, a to do doby vydání nového územního plánu obce Modlany, který má vycházet z diametrálně odlišné koncepce využití území. Jinak by z pohledu stávající územně plánovací dokumentace mohla být umožněna zástavba jdoucí proti koncepci nového územního plánu, který je aktuálně předmětem veřejného projednání. V tomto smyslu nelze uvažovat o využití jiného efektivního nástroje územního plánování.
20. Zároveň, má-li navrhovatelka určitý stavební záměr, mohla by z jejího pohledu minimalizace zásahu v kontextu stavební uzávěry zjevně spočívat leda v tom, že by pro předmětnou plochu nebyla stavební uzávěra vůbec vydána. To však zcela popírá důvody vydání stavební uzávěry i podstatu tohoto nástroje. V tomto světle pak není nutné tuto otázku podrobně vypořádat, jak navrhovatelka namítá. Směřují-li další výtky navrhovatelky k nedůvodnosti změny funkčního využití jí vlastněných pozemků, pak lze znovu zdůraznit, že toto není předmětem územního opatření o stavební uzávěře, a že tak není nutné ani tyto námitky zvlášť vypořádávat. Doba trvání stavební uzávěry je limitována do doby nabytí účinnosti nového územního plánu, přičemž obec Modlany má jednoznačný zájem na tom, aby byl kvalitní územní plán vydán co nejdříve. Rozhodně nedochází v tomto procesu, který je již ve fázi veřejného projednání, k žádnému pozdržení.
21. K otázce údajně zmařené investice a ušlého zisku odpůrce uvedl, že stavební uzávěra může toliko odložit možnost stavebního využití určitých pozemků v čase, nemůže však sama o sobě vést ke zmaření určitého stavebního záměru.
22. Dále odpůrce konstatoval, že se navrhovatelka se mýlí, pokud dovozuje, že pro vydání územního opatření o stavební uzávěře je nutné, aby odpůrce disponoval kvalifikovanou Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osobou ve smyslu § 24 stavebního zákona. Takový požadavek totiž právní úprava zjevně nestanovuje. V procesu vydávání územního opatření není přítomen žádný pořizovatel, jako tomu je typicky v procesu vydání územního plánu, a ani obecně zde není stanovena žádná pravomoc obecního úřadu (či úřadu územního plánování dle § 6 odst. 1 stavebního zákona). Vše je na příslušném kolektivním orgánu obce (radě či zastupitelstvu), jehož členem rozhodně nemusí být osoba kvalifikovaná dle požadavků stavebního zákona.

23. K námitce týkající se nevypořádání se s nesouhlasným stanoviskem Ministerstva vnitra odpůrce dále uvedl, že Ministerstvo vnitra se v prvotním vyjádření ze dne 18. 12. 2020 vyjádřilo toliko k otázce specificky vymezených území dle § 175 stavebního zákona, přičemž § 175 odst. 1 stavebního zákona zakládá Ministerstvu vnitra pozici dotčeného orgánu pouze při projednávání územně plánovací dokumentace. Územní opatření o stavební uzávěře však územně plánovací dokumentací není. Tím spíše se pak Ministerstvo vnitra nevyjadřovalo v pozici dotčeného orgánu při zaslání jen velice obecného doplňujícího vyjádření ze dne 22. 12. 2020, kde chybí jakákoli vazba na kompetenci tohoto ministerstva. V souhrnu uvedeno, nebylo-li dotčeného orgánu, nešlo vést dohádovací řízení. Navíc odpůrce konstatoval, že fakticky bylo doplňujícím vyjádření Ministerstva vnitra vyhověno, neboť napadené územní opatření nezahrnuje veškeré plochy předpokládané návrhem.

Replika navrhovatelky

24. V podání ze dne 21. 6. 2022 argumentovala navrhovatelka obdobě jako v podané žalobě. Podotkla, že se odpůrce snaží vypořádat s jejími námitkami, které vznesla v procesu vydání územního opatření až v řízení před soudem. Stejně tak se až ve svém vyjádření věcně zabývá argumenty, proč byly dotčené pozemky do stavební uzávěry zahrnuty. Odpůrce tak činí zjevně opožděně, protože obsah územního opatření již v této fázi samozřejmě měnit či doplnit nelze. Navrhovatelka měla za to, že nemůže obstát argument odpůrce, že „irelevantní“ námitky lze ignorovat a nemusí být o nich rozhodováno. K tomu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 4. 2022, č. j. 140 A 1/2022-71.
25. Navrhovatelka trvala na tom, že procesu přijímání a vydávání územního opatření měla být přítomna kvalifikovaná osoba. Tím by podle navrhovatelky došlo (resp. by mohlo dojít) k vypořádání jejích námitek přímo v rámci odůvodnění územního opatření. Navrhovatelka rovněž zdůraznila, že Ministerstvo vnitra, které bylo jako dotčený orgán označeno přímo odpůrcem, vydalo dne 22. 12. 2020 nesouhlasné stanovisko. Následně bylo odpůrcem vyzváno, aby rozsah svého stanoviska blíže konkretizovalo, jinak k němu nebude přihlíženo. Navrhovatelka byla přesvědčena, že není v pravomoci odpůrce stanovovat jakékoli ultimativní lhůty Ministerstvu vnitra jako ústřednímu orgánu státní správy, kdy s marným uplynutím takové lhůty je splněna právní fikce souhlasu. Obsah územního opatření tedy měl být s Ministerstvem vnitra dohodnut, a to případně i postupem dle § 136 odst. 6 správního řádu.

Posouzení věci soudem

26. Soud se při posuzování daného návrhu nejprve zabýval splněním podmínek řízení, přičemž dospěl k závěru, že je věcně a místně příslušný k projednání návrhu, dále že navrhovatelka byla aktivně legitimována k podání předmětného návrhu ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s., přičemž tak učinila i v zákonné lhůtě stanovené v § 101b odst. 1 s. ř. s. K tomu soud též uvádí, že aktivně legitimovaným k podání návrhu na zrušení opatření obecné povahy je ve smyslu § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatelky se tak zakládá tvrzením o

dotčení na jejích právech. V souladu s názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu plynoucím z usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, tedy zdejší soud vyšel z toho, že aby byla navrhovatelka aktivně legitimována, musela především tvrdit, že existují určitá jí náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Navrhovatelka je přitom právnickou osobou, která je vlastníkem pozemků dotčených předmětným opatřením obecné povahy. Není proto důvodu pochybovat o její aktivní legitimaci, když v podaném návrhu uvedla dostatečná tvrzení stran zkrácení na svých právech. Ve věci je tak seznatelně dán zájem navrhovatelky na tom, jak bude využito území, v němž vlastní pozemky, resp. jakým způsobem bude moci své pozemky dotčené územním opatřením o stavební uzávěře využít, a jak mohou být či jsou zasažena její práva.

27. Soud dále uvádí, že rozsah soudního přezkumu opatření obecné povahy v řešeném případě byl dán § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s., z nichž vyplývá, že soud přezkouvává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatelka uplatnila v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatelky je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného opatření obecné povahy podle § 101b odst. 4 ve spojení s § 76 s. ř. s.
28. Podle § 97 odst. 1 stavebního zákona územní opatření o stavební uzávěře, které se vydává jako opatření obecné povahy podle správního řádu, omezuje nebo zakazuje v nezbytném rozsahu stavební činnost ve vymezeném území, pokud by mohla ztížit nebo znemožnit budoucí využití území podle připravované územně plánovací dokumentace, jestliže bylo rozhodnuto o jejím pořízení nebo o pořízení její změny, nebo podle jiného rozhodnutí či opatření v území, jímž se upravuje využití území. Územní opatření o stavební uzávěře lze vydat také v případech, jestliže je zrušeno nebo změněno rozhodnutí o námitkách nebo zrušeno opatření obecné povahy o vydání územně plánovací dokumentace, případně jeho část. Územním opatřením o stavební uzávěře nelze omezit nebo zakázat udržovací práce.
29. V projednávaném případě soud předně posuzoval návrhový bod namítající nepřezkoumatelnost odůvodnění samotného územního opatření o stavební uzávěře, neboť pokud by toto bylo nepřezkoumatelné, bránilo by to jeho přezkumu i v rozsahu ostatních návrhových bodů. Navrhovatelka v daném směru namítla, že předmětné územní opatření o stavební uzávěře neuvádí konkrétní podklady a úvahy pro jeho vydání a cituje části vyjmenovaných územně plánovacích podkladů, avšak z něj není zřejmé, z jakého důvodu je nutno zakázat provádění veškerých staveb na předmětných pozemcích.
30. K tomu je třeba v obecné rovině uvést, že i odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře jako opatření obecné povahy musí obsahovat esenciální náležitosti kladené na odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí, zejména srozumitelné vyličení důvodů rozhodnutí, podkladů, z nichž příslušný orgán při vydávání opatření obecné povahy vycházel, a právních úvah, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu). Pokud tyto náležitosti odůvodnění postrádá, je opatření obecné povahy (zde územní opatření o stavební uzávěře) zatíženo procesní vadou a jako nepřezkoumatelné musí být zrušeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, a ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47, nebo Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - Komentář. 4. aktualizace.*, Praha: C. H. Beck, 2015, k § 97). Na druhou stranu je nicméně nutno zdůraznit, že nepřezkoumatelnost musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

tedy jako nemožnost přezkoumat určitý úkon správního orgánu pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro který byl vydán (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-76, jehož závěry se sice týkají rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., avšak lze úvahy o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí aplikovat rovněž na nepřezkoumatelnost opatření obecné povahy). Dále platí, že není přípustné institut nepřezkoumatelnosti libovolně rozšiřovat; zrušení pro nepřezkoumatelnost je tak vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost nelze úkon správního orgánu meritorně přezkoumat. V tomto ohledu je příléhavým zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2021, č. j. 1 As 226/2021-70, v němž bylo konstatováno, že „[o]becnost odůvodnění opatření obecné povahy tak bude představovat zásadní nezákonnost, pro kterou je třeba jej zrušit, jen v krajních případech, pokud by bylo natolik nedostatečné, že by fakticky zcela chybělo.“

31. V nyní řešené věci je z úvodní části odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře patrné, v čem odpůrce v obecné rovině spatřuje možné ztížení nebo znemožnění budoucího využití stavební uzávěrou dotčeného území v kontextu připravované územně plánovací dokumentace. Odpůrce zde popsal, byť značně nekonkrétně, že hlavním důvodem vydání územního opatření o stavební uzávěře jsou naddimenzované rozvojové plochy pro výstavbu dle dosavadního územního plánu obce Modlany (odpůrce již dne 30. 1. 2019 rozhodl o pořízení nového územního plánu obce Modlany, jehož zadání bylo schváleno dne 11. 2. 2020). Dle tvrzení odpůrce tak obec Modlany aktuálně usiluje o naplnění principu vyváženého vztahu mezi environmentální složkou a ekonomickým růstem. Zmíněno bylo především naplnění cílů maximální ochrany zemědělského půdního fondu, upřednostňování výstavby na brownfieldech, šetrné hospodaření s vodou v krajině a zvyšování atraktivity území, resp. ochrana krajinného rázu území. Územní opatření o stavební uzávěře má tedy dle odpůrce zajistit vytvoření relevantních podmínek pro zachování udržitelného rozvoje území obce Modlany po omezenou dobu s tím, že její platnost bude ukončena účinností nového územního plánu obce Modlany. Odpůrce přitom v tomto směru v zásadě toliko citoval obsah vyjmenovaných územně plánovacích podkladů, resp. regulaci a cíle v nich obsažené.
32. K návrhem dotčené územní ploše Z1/R33 (pro výrobu), ve které se nachází pouze pozemky vlastněné navrhovatelkou, a to pozemky parc. č. XA, parc. č. XB, parc. č. XC a parc. č. XD v katastrálním území X – orná půda (viz příloha č. 2 územního opatření o stavební uzávěře), pak odpůrce výslovně uvedl, že se jedná o plochu „na severním okraji katastru obce, v těsné blízkosti nádrže Kateřina RBC 1343 a regionálního biokoridoru 567. Prochází zde Koridor V6, což je propojení vodárenské soustavy mezi Teplicemi a Ústím nad Labem. Plocha umožňuje další rozšíření rozsáhlé průmyslové oblasti průmyslová zóna krupka II. V průmyslové zóně Kupka se stále nacházejí rezervy plochy k využití. Vzhledem k negativnímu dopadu některých zde umístěných výrobních na životní prostředí (např. Knauf Insulation) je k uvažování zachování stávající regulace.“
33. V kontextu shora popsaného odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře právě ve vztahu k návrhem dotčeným pozemkům (v ploše Z1/R33) je třeba souhlasit s navrhovatelkou, že dané odůvodnění není ve smyslu výše odkazované judikatury Nejvyššího správního soudu přezkoumatelné, neboť úvodem odůvodnění předmětného územního opatření jsou zmiňovány pouze obecné cíle plynoucí z vyjmenovaných (a citovaných) územně plánovacích podkladů, přičemž odpůrce následně k ploše Z1/R33 v první části oddílu „Konkrétně k jednotlivým plochám“ uvádí toliko konstatování skutečností zanesených (stanovených) již v původním územním plánu obce Modlany (viz

příloha 1 územního opatření o stavení uzávěře – Grafická část s uvedením data srpen 2009), avšak v tomto prostém tvrzení nelze shledat jakoukoliv věcnou argumentaci odpůrce. Výčet konkrétních prvků nacházejících se v daném území zároveň není bez dalšího možné navázat ani na některou z úvodních (obecných) pasáží odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře, rekapituluující zejména vyjmenované územně plánovací podklady a požadavky v nich obsažené. Odpůrce tak shora popsáním způsobem nijak nevztáhl a neodůvodnil možné důsledky či omezení plynoucí z tvrzené existence biokoridoru 567, vodní nádrže Kateřina a Koridoru V6, resp. od nich odvozené potřeby regulace a ochrany, která dosud nebyla zohledněna, popř. byla dříve hodnocena nesprávně, či jiné právně a skutkově relevantní důvody, na předmětné pozemky navrhovatelky. Nadto, z provedeného výčtu neplyne ani úvaha odpůrce o tom, jaký mají právě tyto elementy (v případě biokoridoru a nádrže Kateřina - zanesené již ve stávající územně plánovací dokumentaci minimálně od roku 2009) vztah k aktuální potřebě stavební uzávěry z důvodu naddimenzování rozvojových ploch obce Modlany, popř. i z jakých podkladů odpůrce v tomto hodnocení vycházel. Jinak řečeno, odpůrce, vyjma prostého konstatování existence nadepsaných prvků, vůbec nevysvětlil, jakým konkrétním způsobem se popsané elementy (nově) přičítá možnému využití předmětných ploch dle dosavadního územního plánu obce Modlany, a proč je tedy třeba danou stavební uzávěrou zajistit vytvoření relevantních podmínek pro zachování udržitelného rozvoje tohoto území. Pokud se v této souvislosti dále jedná o druhou část konstatování odpůrce k předmětným plochám, jež se týká existence průmyslové zóny v obci Krupka, resp. toho, že plocha Z1/R33 umožňuje její rozšíření, pak zde dle soudu naprosto chybí vyličení rozhodných skutečností a určitých úvah odpůrce, proč je rozšíření průmyslové zóny o dotčené pozemky navrhovatelky nevhodné, resp. odpůrce nijak nevysvětlil, kromě strohého konstatování o negativním vlivu výroby umístěné v průmyslové zóně v sousední obci na životní prostředí, proč jde o nežádoucí prvek, popř. o co se tato myšlenka vůbec opírá.

34. Daná stavební uzávěra tak ve vztahu k dotčeným pozemkům navrhovatelky postrádá odpovídající vyličení způsobilých rozhodovacích důvodů. V nyní řešeném případě nelze vysledovat relevantní úvahu odpůrce, na jejímž základě zahrnul výše specifikované pozemky navrhovatelky do ploch dotčených stavební uzávěrou. Jak přitom konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 8. 2015, č. j. 2 As 195/2014-47: *„Podmínkou veškerých omezení vlastnických a jiných věcných práv vyplývajících z opatření obecné povahy musí být ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a to, že jsou tato omezení činěna v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 – 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS).“* Soud tak ve světle nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu, v níž se vyjádřil k náležitostem odůvodnění opatření obecné povahy a na základě shora popsanych skutečností shledal odůvodnění územního opatření v předmětné části týkající se dotčených pozemků navrhovatelky za naprosto nepřezkoumatelné a ve zmíněné nepřezkoumatelnosti spatřuje soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. zásadní vadu řízení spočívající v nedostatku důvodů opatření obecné povahy.
35. Soud se dále zabýval námitkami navrhovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti územního rozhodnutí o stavební uzávěře i z důvodu nevypořádání se s jí uplatněnými námitkami ze strany odpůrce. Konkrétně navrhovatelka uvedla, že se odpůrce nevyjádřil k jejím

námítkám, které se týkaly (i) nezákonnosti usnesení zastupitelstva obce, které schválilo návrh územního opatření o stavební uzávěře, (ii) nevypořádání nesouhlasného stanoviska dotčených orgánů, a to Ministerstva vnitra a ČEZ Distribuce, a. s., (iii) neexistence relevantního důvodu pro změnu funkčního využití dotčených pozemků a zásahu do vlastnických práv navrhovatelky v důsledku vydání územního opatření, (iv) porušení subsidiarity a minimalizace zásahu, (v) zmaření investice a ušlého zisku a (vi) veřejného zájmu na realizaci Záměru.

36. Soud předně uvádí, že náležitostí odůvodnění opatření obecné povahy, tedy i územního opatření o stavební uzávěře, je poté i odůvodnění rozhodnutí o uplatněných námítkách, které musí rovněž vyhovovat požadavkům na přezkoumatelnost správního aktu uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008-62). V této souvislosti soud odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, dle kterého „[j]estliže je rozhodnutí o námítkách minimálně z formálního hlediska správním rozhodnutím, které musí dle § 172 odst. 5 správního řádu obsahovat vlastní odůvodnění, je třeba na odůvodnění rozhodnutí o námítkách klást stejné požadavky jako v případě jiných správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu). V první řadě se jedná o požadavek přezkoumatelnosti rozhodnutí. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. (...) V odůvodnění správního rozhodnutí je nutno uvést: (i) důvody výroku rozhodnutí, (ii) podklady pro jeho vydání, (iii) úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení podkladů pro rozhodnutí a při výkladu právních předpisů a (iv) informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námítkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (z odůvodnění rozhodnutí musí být mj. seznatelné, proč správní orgán považuje námítky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené), (rozsudek NSS ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109 ve věci ENERGOAQUA, a.s., shodně rozsudek ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46). Ostatně stejné požadavky jsou kladeny i na odůvodnění opatření obecné povahy jako takového (rozsudek NSS ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136 ve věci vymezení zastavitelného území obce Slapy, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS).“ Rozhodnutí o námítkách tak musí obsahovat vlastní odůvodnění toho, jak s uplatněnými námítkami odpůrce naložil (srov. též Macháčková, J. a kol.: *Stavební zákon. Komentář. 3. vydání.*, Praha: C. H. Beck, 2018, k § 98).
37. Soud poté, co prostudoval územní opatření o stavební uzávěře, shledal, že k první námitce navrhovatelky [námitka (i)] odpůrce v odůvodnění rozhodnutí o námítkách odkázal na závěry, ke kterým dospělo Ministerstvo vnitra ve svém vyjádření ze dne 15. 4. 2021, kde konstatovalo, že „Zasedání Zastupitelstva obce Modlany, uskutečněné dne 10. 2. 2021, bylo svoláno v souladu s § 93 odst. 1 zákona o obcích a s § 26 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád“. K zařazení bodu, a to schválení územního opatření o stavební uzávěře na program zasedání zastupitelstva obce odpůrce uvedl, že až před zasedáním samotným byl daný návrh zpracován tak, aby o něm mohlo být rozhodováno. Proto bylo o jeho zařazení jednáno až při vlastním zasedání. Zároveň odpůrce zdůraznil, že navrhovatelce byla v plném rozsahu zachována možnost se k návrhu územního opatření vyjádřit, čehož využila podáním námitek a podotkl, že zastupitelstvo obce má za povinnost rozhodnout o vydání územního opatření a nemusí schvalovat každý jednotlivý krok v rámci souvisejícího procesu.

38. Ke druhé námitce navrhovatelky [námitka (ii)] odpůrce následně konstatoval, že společnost ČEZ Distribuce, a. s., co by subjekt soukromého práva, není dotčeným orgánem nadaným veřejnou mocí, a tudíž její stanovisko nelze považovat za závazný podklad pro vydání územního opatření, který by bylo nutné zvlášť vypořádat. Nesouhlasné vyjádření Ministerstva vnitra odpůrce nepovažoval za závazné stanovisko. Zdůraznil, že vyjádření postrádalo jakékoliv odůvodnění, které nebylo přes výzvu odpůrce doplněno. S ohledem na to, se s tímto vyjádřením nemohl odpůrce věcně vypořádat. Pro úplnost odpůrce podotkl, že územní opatření nezahrnuje veškeré, v původním návrhu určené plochy, a tudíž bylo vyjádření Ministerstva vnitra vyhověno.
39. Co se týče námitky navrhovatelky, že územním opatřením o stavební uzávěře dojde ke zmaření investice do Záměru [námitka (v)], která pro ni bude představovat zásadní majetkovou ztrátu, přičemž odpůrce může svými kroky zmařit získání pravomocného územního rozhodnutí, a že je realizace plánovaného Záměru ve veřejném zájmu [námitka (vi)], odpůrce uvedl, že při vydání územního opatření postupoval tak, aby žádnému subjektu nevznikly škody, přičemž uvažovaný postup navrhovatelky ohledně vymáhání náhrady škody a ušlého zisku není v rámci vypořádání námitek na místě jakkoli hodnotit. Odpůrce měl za to, že není prostor ani pro hodnocení veřejného zájmu na realizaci Záměru navrhovatelky, neboť stavební uzávěra je dočasným opatřením, které nepředstavuje finální rozhodnutí o možnosti umístění určitého stavebního záměru do území. Vypořádání této námitky náleží až do procesu pořízení nového územního plánu. Pro úplnost poté odpůrce podotkl, že k návrhu územního plánu připojil své stanovisko již Obvodní báňský úřad pro území Ústeckého kraje, který požaduje vyjmout z návrhu plochy, ve kterých je evidováno chráněné ložiskové území a lze tedy dovodit, že pokud by plocha Z1/R33 v návrhu územního plánu zůstala, obvodní báňský úřad by ji požadoval vyjmout pro výskyt chráněného ložiskového území Modlany – hlubina.
40. S ohledem na uvedené dospěl soud k závěru, že odůvodnění rozhodnutí o první, druhé, páté a šesté námitce navrhovatelky dostalo základním požadavkům kladeným na jeho odůvodnění. Z odůvodnění je seznatelné, proč odpůrce považuje tyto námitky navrhovatelky za nedůvodné mylné, nebo liché, resp. proč má za to, že mu v tomto řízení některé z nich nepřísluší hodnotit. Námitce navrhovatelky o nepřezkoumatelnosti územního opatření o stavební uzávěře pro nedostatek důvodů ve vztahu k těmto námitkám tak soud nepřisvědčil.
41. Dále se soud zabýval přezkoumatelností odůvodnění odpůrce ve vztahu ke zbývajícím námitkám týkajících se vymezení územního opatření o stavební uzávěře i na pozemcích, které jsou ve vlastnictví navrhovatelky. Zde soud považuje za nezbytné uvést, že soudem vyhodnocená nepřezkoumatelnost samotného územního opatření o stavební uzávěře (viz bod 33-35 tohoto rozsudku) v dotčené části jistým způsobem implikuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách navrhovatelky týkajících se zahrnutí dotčených pozemků do územního opatření o stavební uzávěře. Ostatně, navrhovatelka mohla jen stěží formulovat plně přílehlavým způsobem (konkrétní) námitky ve věci za situace, kdy předmětné územní opatření nebylo v dotčené části řádně odůvodněno, tj. odpůrcem nebyla učiněna přezkoumatelná úvaha, proč právě ty které pozemky ve vlastnictví navrhovatele byly zahrnuty do územního opatření o stavební uzávěře.
42. Navrhovatelka předně namítala, že výstavba na dotčených pozemcích nebude mít vliv na vodní poměry v okolí, a že z odůvodnění územního opatření není zřejmé, jaký by případná výstavba měla vliv na biokoridor 567 a vodní nádrž Kateřina. Navrhovatelka též upozorňovala na skutečnost, že dotčené pozemky spadají do IV. třídy ochrany Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zemědělského půdního fondu a jedná se o velmi málo produkční a obtížně využitelné půdy. Odpůrce k tomu toliko konstatoval, že nesouhlasí s názorem navrhovatelky, že případná výstavba nebude mít vliv na vodní poměry, neboť by již z povahy věci došlo ke zřetelnému ovlivnění zasakování srážkových vod v daném místě a opětovně bez bližšího vysvětlení konstatoval, že se v lokalitě nachází výše zmíněná vodní nádrž a biokoridor 567. Odpůrce nijak nereagoval na námitky navrhovatelky, že z odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře není zřejmé, jakým způsobem by případná výstavba na dotčených pozemcích mohla ovlivnit tyto krajinné prvky. Povšechné tvrzení odpůrce nijak nereflexuje na navrhovatelkou uplatněné námitky, ani dostatečně konkrétním způsobem nevysvětluje okolnosti, svědčící pro správnost závěru odpůrce o nezbytnosti stavební uzávěry na předmětných pozemcích z důvodu případného vlivu výstavby na vodní poměry v okolí. Nedostatečným soud shledal i vypořádání námítky navrhovatelky o nízké třídě ochrany zemědělského půdního fondu, jakož i malém bodovém hodnocení výnosnosti půdy, na kterou navrhovatelka ve svých námitkách poukazovala, když odpůrce uvedl toliko, že *„zemědělský půdní fond nemá svou hodnotu pouze ve vztahu k zemědělskému obhospodařování, neboť se jedná též o podstatný krajinnotvorný prvek“*. O jaký podstatný krajinnotvorný prvek v území se má jednat, však odpůrce ve svém odůvodnění již nijak nespecifikoval.

43. Navrhovatelka dále namítala, že odpůrkyně nejen zapomněla provést test proporcionality ve vztahu k budoucímu funkčnímu využití dotčených pozemků, ale i že stavební uzávěra představuje zcela zásadní zásah do vlastnického práva navrhovatelky, přičemž odpůrce byl při jejím přijetí povinen respektovat zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. K tomu odpůrce uvedl, že územní opatření představuje dočasné opatření, kterým není rozhodováno o funkčním využití dotčených pozemků. Pro tuto regulaci je určující výhradně až územní plán, který je však přijímán procesem samostatným. V rámci územního opatření nelze vypořádat námitky týkající se změny funkčního využití. Dále odpůrce uvedl, že v procesu vydávání tohoto územního opatření bylo podrobně vyhodnoceno, u kterých ploch je třeba zachovat prostor, aby bylo možné v rámci přijímání nového územního plánu uvážit, zda bude možnost zastavění zachována, či nikoliv. Zdůraznil, že odůvodnění výběru ploch zahrnutých do stavební uzávěry je součástí samotného územního opatření.
44. S ohledem na shora uvedené soud nesouhlasí s navrhovatelkou, že se odpůrce vůbec nezabýval jejími námitkami týkajícími se proporcionality územního opatření ve vztahu k budoucímu funkčnímu využití předmětných pozemků, resp. jejich zahrnutí do plochy nezastavitelné v novém územním plánu. Odpůrce sice stručně, ale srozumitelně odůvodnil, proč se uvedenými námitkami není možné v daném řízení zabývat. K tomu soud podotýká, že lze odpůrci přisvědčit, že územní opatření o stavební uzávěře je dočasným opatření a důvodem jeho vydání je zajištění realizace řešení konečného, které dosud nebylo účinně prosazeno. Při vydání stavební uzávěry tedy nemá být podrobně zkoumáno, zda je řešení připravované v novém územním plánu správné, resp. zda např. změna funkčního využití jednotlivých pozemků, je v daném případě plně adekvátní, jelikož toto může být řešeno pouze v rámci procesu přípravy územního plánu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 181/2014-34).
45. Pokud ovšem navrhovatelka namítala, že je přijímané územní opatření o stavební uzávěře nepřiměřené ve vztahu k dotčeným pozemkům, že odpůrce nerespektoval zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu v procesu přijímání územního opatření o stavební uzávěře, a že tímto územním opatření zasáhl do vlastnických práv navrhovatelky, bylo povinností odpůrce se s těmito námitkami řádně vypořádat. Skutečnost, že otázka

budoucího funkčního využití pozemků není otázkou, kterou je nezbytné posuzovat v procesu vydávání územního opatření o stavební uzávěře, bez dalšího totiž neznamená, že zastupitelstvo obce není povinno se zabývat přiměřenosti vydávaného územního opatření ve vztahu k území zasaženého stavební uzávěrou, resp. z odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře by mělo být patrné, zda omezení vyplývající ze stavební uzávěry byla stanovena jen v nezbytně nutném rozsahu ve vztahu k cílům stavební uzávěry (k tomu srov. např. rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 11. 8. 2016, č. j. 50 A 7/2016 – 47, Nejvyšší správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 4 Ao 3/2011-103).

46. Odpůrce však k námitkám navrhovatelky v daném případě pouze stroze konstatoval, že v procesu přijímání podrobně hodnotil, které plochy je třeba zahrnout do stavební uzávěry, a že „*Odůvodnění výběru ploch zahrnutých do stavební uzávěry je též součástí odůvodnění samotného územního opatření*“. Z takového tvrzení odpůrce není bez dalšího vůbec zřejmé, na základě čeho odpůrce zahrnul dotčené pozemky do územního opatření o stavební uzávěře. Ačkoliv navrhovatelka namítala, že odůvodnění územního opatření neobsahuje důvody, proč mají být dotčené pozemky zasaženy stavební uzávěrou, odpůrce v rozhodnutí o námitkách navrhovatelky kromě obecných tvrzení o tom, že stěžejní je v daném případě rozsáhlost dosud volné přírodní plochy, která má být zastavěna skladovacími či průmyslovými halami, neuvedl, žádné rozhodné okolnosti svědčící pro potřebu stavební uzávěry v daném území na dotčených pozemcích.
47. Soud nepominul ani skutečnost, že odpůrce uvedl, že z jeho strany bylo provedeno hodnocení, které plochy zahrnout do územního opatření o stavební uzávěře, takového hodnocení je ovšem nezbytné zahrnout ve vztahu k předmětu dané věci právě do odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře, což odpůrce neučinil. Pokud odpůrce odkázal v odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelky na to, že výběr ploch zasažených stavební uzávěrou, resp. odůvodnění výběru těchto ploch je součástí územního opatření, soud odkazuje na již dříve vyslovené závěry ve vztahu k nepřezkoumatelnosti samotného územního opatření o stavební uzávěře s vazbou na dotčené pozemky.
48. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že povšechná tvrzení odpůrce ohledně nezbytnosti přijetí územního opatření o stavební uzávěře a zahrnutí dotčených pozemků navrhovatelky do územního opatření nijak nereflktují navrhovatelkou uplatněné námitky, ohledně toho, že odpůrce při stanovení územního opatření nepostupoval v souladu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu, že stavební uzávěrou bylo zasaženo do vlastnického práva navrhovatelky, a že odpůrce nijak neosvětil nezbytnost rozsahu územního opatření, resp. nezbytnost zahrnutí pozemků ve vlastnictví navrhovatelky do stavební uzávěry. Odpůrce ani dostatečně konkrétním způsobem nepopsal okolnosti, svědčící pro správnost jeho závěru o potřebě stavební uzávěry v tomto území.
49. V kontextu shora popsaného tudíž zdejší soud shledal, že i odůvodnění rozhodnutí o některých námitkách navrhovatelky trpí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť neobsahuje řádné vypořádání se s uplatněnými námitkami ohledně porušení zásady přiměřenosti zásahu do vlastnického práva navrhovatelky přijetím územního opatření o stavební uzávěře a řádné odůvodnění vlivu výstavby na dotčených pozemcích na vodní poměry a ostatní krajinné prvky v jejich okolí, v důsledku čehož, byla navrhovatelka v jejich uplatnění z důvodu nepřezkoumatelnosti předmětného územního opatření ve vztahu k dotčeným pozemkům fakticky značně limitován. Přítomnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách v napadaném aktu tak soud v posuzované části shledal toliko formální. Dle Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocení soudu tedy z obsahu odůvodnění rozhodnutí o námitkách vztahující se k (iii) a (iv) okruhu námitek navrhovatelky není zjevné, proč odpůrce považoval jí uplatněné námitky za liché, mylné anebo vyvrácené, a proč shledal skutečnosti přdestírané navrhovatelkou za nepřipadné či nedůvodné. S ohledem na shora uvedené má soud za to, že odůvodnění rozhodnutí o těchto námitkách navrhovatelky tedy nenaplnuje požadavky ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu a je zcela nepřezkoumatelné a ve zmíněné nepřezkoumatelnosti spatřuje soud ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve spojení s § 101b odst. 4 s. ř. s. vadu řízení spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

50. Pro úplnost soud dodává, že vyjádření odpůrce není z povahy věci způsobilé nahradit odůvodnění žalobou napadeného správního rozhodnutí. Nedostatky odůvodnění opatření obecné povahy totiž nelze zhojit ve vyjádření k návrhu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, publ. pod č. 3077/2008 Sb. NSS, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).
51. Dále soud uvádí, že podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, „[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“ V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost územního opatření o stavební uzávěře ve vztahu k dotčeným pozemkům a nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách navrhovatelky spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval návrhovými body týkajícími se otázky, zda měl být odpůrce v procesu pořizování územního opatření o stavební uzávěře zastoupen kvalifikovaným pořizovatelem, a zda odpůrce pochybil, když podobu územního opatření nedohodl s Ministerstvem vnitra ve smyslu § 98 odst. 2 stavebního zákona.
52. K námitce navrhovatelky, že na stavební uzávěru je nezbytné nahlížet jako na nezákonný správní akt, neboť v projednávané věci měl být odpůrce při vydávání územního opatření ve smyslu § 24 odst. 1 stavebního zákona zastoupen kvalifikovanou osobou, resp. osobou splňující kvalifikaci pro výkon územně plánovací činnosti ve smyslu zmíněného ustanovení, soud uvádí následující.
53. Podle § 98 odst. 1 stavebního zákona platí, že územní opatření o stavební uzávěře nebo územní opatření o asanaci území vydává v přenesené působnosti rada obce. Dotýká-li se územní opatření o stavební uzávěře nebo územní opatření o asanaci území více obcí anebo v případě nečinnosti příslušné rady obce, je může vydat v přenesené působnosti rada kraje. Podle § 6 odst. 5 písm. c) platí, že rada obce a v obcích, kde se rada nevolí, zastupitelstvo obce vydává územní opatření o asanaci a územní opatření o stavební uzávěře.
54. Z předmětných ustanovení ani žádného jiného ustanovení stavebního zákona tedy nevyplývá, že by se procesu tvorby územního opatření o stavební uzávěře měl účastnit další subjekt, resp. jiná kvalifikovaná osoba, která by dohlížela na proces vydávání územního opatření o stavební uzávěře a garantovala by splnění zákonem stanovených podmínek pro její vydání, a to ani z navrhovatelkou zmíněného § 24 stavebního zákona. Podle odstavce 1 tohoto ustanovení totiž platí, že prostřednictvím úředníků splňujících kvalifikační požadavky pro výkon územně plánovací činnosti vykonává krajský úřad a úřad územního plánování územně plánovací činnosti podle § 6 odst. 1 a § 7 odst. 1 stavebního zákona, tj. úřad územního plánování prostřednictvím úředníků splňujících

kvalifikační požadavky pořizuje územní plán a regulační plán pro území obce, územně plánovací podklady, územní plán, regulační plán a územní studii, vymezení zastavěného území, vydává závazné stanovisko podle § 96b, podává návrh na vložení dat do evidence územně plánovací činnosti (§ 6 odst. 1 stavebního zákona) a krajský úřad pořizuje toliko zásady územního rozvoje a v zákonem stanovených případech regulační plán pro plochy a koridory nadmístního významu a územního rozvojového plánu, pořizuje územně plánovací podklady, vydává závazné stanovisko podle § 96b, vydává územní rozhodnutí v zákonem stanovených případech, určuje stavební úřad příslušný k územnímu řízení v zákonem stanovených případech, vkládá data do národního geoportálu územního plánování a do evidence územně plánovací činnosti za svůj správní obvod. Navazující odstavce § 24 stavebního zákona poté stanovují profesní požadavky pro osoby, které vykonávají územně plánovací činnost, a to buď jako úředník (zaměstnanec) nebo jako osoba vykonávající tuto činnost pro obec na základě jiného smluvního vztahu.

55. Z uvedeného je zřejmé, že ani § 24 odst. 1 neukládá zastupitelstvu obce povinnost volby kvalifikované osoby garantující splnění podmínek stanovených stavebním zákonem pro vydání územního opatření o stavební uzávěře. Pravomoc vydat územní opatření o stavební uzávěře a územní opatření o asanaci území svěřil zákonodárce radě obce, potažmo zastupitelstvu obce u obcí, v nichž se rada nevolí (viz § 98 odst. 1 a § 6 odst. 5 písm. c) stavebního zákona) a také radě kraje, pokud se má zasáhnout území více obcí. Odpovědnost za vydání územního opatření o stavební uzávěře tedy nese v přenesené působnosti příslušná rada, v nyní projednávané věci zastupitelstvo obce (k tomu srov. např. Bahýl, Ján a kol.: *Stavební zákon: Praktický komentář*, Nakladatelství leges, 2020, k § 98, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2011, č. j. 6 Ao 4/2011-57). Soud tak nepřisvědčil námitce navrhovatelky, že územní opatření o stavební uzávěře je nezákonné z důvodu absence kvalifikované osoby jako garanta zákonnosti při vydávání stavební uzávěry.
56. Dále soud řešil námitku navrhovatelky, že se odpůrce nezabýval nesouhlasným stanoviskem Ministerstva vnitra, které je dotčeným orgánem ve smyslu § 98 odst. 2 stavebního zákona. Navrhovatelka měla za to, že za situace, kdy Ministerstvo vnitra vydalo nesouhlasné závazné stanovisko s územním opatřením o stavební uzávěře, měl se odpůrce ve smyslu § 98 odst. 2 stavebního zákona s ministerstvem dohodnout na podobě územního opatření a v případě nedosažení dohody postupovat podle § 136 odst. 6 správního řádu.
57. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Odpůrce žádostí ze dne 29. 11. 2020 požádal ve smyslu § 98 odst. 2 stavebního zákona dotčené orgány o uplatnění stanoviska k návrhu územního opatření o stavební uzávěře. Jak vyplývá z rozdělovníku žádosti, za dotčený orgán považoval i Ministerstvo vnitra. V žádosti odpůrce dotčené orgány poučil o tom, že územní opatření o stavební uzávěře se s dotčenými orgány projednává písemně a tyto mohou uplatnit svá stanoviska nejpozději do 30 dnů ode dne obdržení návrhu, který tvoří přílohu žádosti. Dne 21. 12. 2020 odpůrce obdržel vyjádření Ministerstva vnitra ze dne 18. 12. 2020, v němž ministerstvo sdělilo, že se v lokalitě obce Modlany nenachází území vymezené Ministerstvem vnitra ve smyslu § 175 odst. 1 stavebního zákona. Dne 22. 12. 2020 bylo odpůrci doručeno doplnění vyjádření k územnímu opatření, v němž Ministerstvo vnitra konstatovalo, že „*nesouhlasíme s vyhlášením stavební uzávěry v tak rozsáhlém území*“. Podáním ze dne 13. 1. 2021 následně odpůrce vyzval Ministerstvo vnitra k doplnění vyjádření ze dne 22. 12. 2020. Konkrétně ve výzvě uvedl, že vyzývá Ministerstvo vnitra jako dotčený orgán k dohodě návrhu územního
- Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

opatření o stavební uzávěře podle § 98 odst. 2 stavebního zákona, tj. aby dotčený orgán jasně a srozumitelně, v zákonném rámci své působnosti stanovil podmínky pro územní opatření o stavební uzávěře. Odpůrce Ministerstvu vnitra stanovil lhůtu pro doplnění vyjádření 10 dnů ode dne doručení výzvy a dále zdůraznil, že pokud nebude stanovisko ministerstva ve stanovené lhůtě doplněno, anebo nebude mít zákonem stanovené parametry, bude vycházet z toho, že návrh územního opatření byl dohodnut bez podmínek. Ministerstvo vnitra na uvedenou výzvu nijak nereagovalo. Odpůrce v odůvodnění územního opatření poté uvedl, že vzhledem k tomu, že Ministerstvo vnitra nereagovalo na výzvu odpůrce ze dne 13. 1. 2021, bylo vyjádření ministerstva posouzeno jako souhlasné s výhradou vůči rozsáhlosti území dotčeného územním opatřením o stavební uzávěře, která byla respektována, a došlo ke zmenšení ploch, na které se územní opatření vztahuje.

58. Podle § 98 odst. 2 stavebního zákona návrh územního opatření o stavební uzávěře nebo územního opatření o asanaci území se písemně projednává s dotčenými orgány, které mohou uplatnit svá stanoviska do 30 dnů ode dne obdržení návrhu. K později uplatněným stanoviskům se nepřihlíží. S dotčenými orgány, které uplatnily svá stanoviska, musí být návrh územního opatření o stavební uzávěře nebo územního opatření o asanaci území dohodnut.
59. Podle § 136 odst. 1 správního řádu dotčenými orgány jsou
- a) orgány, o kterých to stanoví zvláštní zákon, a
 - b) správní orgány a jiné orgány veřejné moci příslušné k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1) nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu.
60. Podle § 175 odst. 1 v územích vymezených Ministerstvem obrany nebo Ministerstvem vnitra lze v zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu umístit a povolit stavbu jen na základě jejich závazného stanoviska. Dotčeným orgánem jsou také při projednávání územně plánovací dokumentace, která řeší tato vymezená území. Vymezená území oznámí pořizovatelům územně analytických podkladů a stavebním úřadům, v jejichž správních obvodech se nacházejí.
61. Jak vyplývá ze shora citovaného § 175 odst. 1 stavebního zákona, toto ustanovení předně umožňuje Ministerstvu obrany a Ministerstvu vnitra, aby v zájmu zajišťování obrany a bezpečnosti státu jako zvlášť závažných veřejných zájmů, vymezily území, ve kterých lze umístit a povolit stavbu jen na základě jejich závazného stanoviska. Vymezenými územími je poté třeba rozumět území důležitá pro obranu státu, jako jsou např. vojenské objekty a areály, území přilehlá k vojenským újezdům, ochranná pásma letišť, ochranná pásma radarů, letecké koridory atd. Takto vymezená území musí poté oznámit příslušným stavebním úřadům a úřadům územního plánování. V řízení o umístění či povolení stavby v území vymezeném Ministerstvem obrany či Ministerstvem vnitra, tedy ústředními orgány státní správy, vystupují tyto správní orgány v pozici dotčených orgánů, které jsou příslušné k vydání závazného stanoviska (§ 149 odst. 1) nebo vyjádření, které je podkladem rozhodnutí správního orgánu. Umístěním a povolením se poté nerozumí jen územní řízení nebo řízení o vydání stavebního povolení, ale i vydání jiného opatření, v jehož důsledku lze stavbu umístit či provést, tj. územní souhlas, souhlas s ohlášením stavby, veřejnoprávní smlouvy apod. (k tomu srov. Macháčková, J. a kol.,: *Stavební zákon. Komentář. 2. vydání.* Praha: C. H. Beck, 2013, k § 175, či Potěšil, L., Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M.: *Stavební zákon - Komentář. 4. aktualizace,* Praha: C. H. Beck, 4/2015).

62. Ze stavebního zákona, resp. z uvedeného ustanovení rovněž vyplývá, že Ministerstvo vnitra a Ministerstvo obrany jsou rovněž dotčenými orgány za situace, kdy je projednávána územně plánovací dokumentace, která se týká jimi vymezených území. Ačkoliv citované ustanovení § 175 odst. 1 výslovně neuvádí, že Ministerstvo vnitra či Ministerstvo obrany jsou považovány za dotčené orgány při vydávání územního opatření o stavební uzávěře, má soud za to, že za splnění shodných podmínek, tj. za situace, kdy se územní opatření o stavební uzávěře týká území vymezeného jedním z těchto ústředních orgánů státní správy, jako území důležité pro obranu státu podle § 175 stavebního zákona, mělo by se na příslušný správní orgán hledět, jako na dotčený orgán ve smyslu tohoto ustanovení, resp. § 98 odst. 2 stavebního zákona.
63. V projednávané věci ovšem Ministerstvo vnitra ve svém prvním sdělení zcela jednoznačně uvedlo, že se v území, které má být dotčeno stavební uzávěrou nenachází žádné území, které bylo vymezeno ve smyslu § 175 odst. 1 stavebního zákona. Na tomto místě soud podotýká, že dotčené správní orgány vystupují v zákonech stanovených případech jako správní orgány, jejichž posláním je zabezpečovat prostřednictvím svých, obvykle závazných stanovisek a vyjádření k projednávaným věcem ochranu vždy příslušných veřejných zájmů. Zákonodárce proto umožňuje vstup těchto správních orgánů do řízení - právě v postavení tzv. dotčených orgánů, jakož jim dává k dispozici i relevantní nástroje ochrany jimi chráněných veřejných zájmů pro tyto účely. Jde mj. o jeden z projevů základní zásady činnosti správních orgánů upravené v § 2 odst. 4 správního řádu, tzv. zásady ochrany veřejného zájmu. Tato zásada stanoví, že správní orgány musí dbát na to, aby přijaté řešení bylo vždy v souladu s veřejným zájmem, resp. by bylo vhodnější hovořit o souladu s veřejnými zájmy, neboť často je třeba zajistit ochranu vícero těchto zájmů. Pokud samo Ministerstvo vnitra uvedlo, že v území, v němž měla být omezena, resp. zakázána stavební činnost územním opatřením o stavební uzávěře se nenachází žádné území důležité k zajišťování obrany a bezpečnosti státu, stavební uzávěra se tedy v navrhovaném území nemohla dotknout žádného zvlášť závažného veřejného zájmu. Ministerstvu vnitra poté nepříslušelo vystupovat při vydávání územního opatření o stavební uzávěře v pozici dotčeného orgánu, neboť s ohledem na jeho sdělení neexistoval zvlášť závažný veřejný zájem, který by v daném řízení mohlo ochraňovat.
64. Soud s ohledem na shora uvedené tedy nepřisvědčil námitce navrhovatelky, že bylo povinností odpůrce provést tzv. dohádovací řízení s Ministerstvem vnitra podle § 98 odst. 2 stavebního zákona, neboť ministerstvu v daném případě nesvědčilo postavení dotčeného orgánu ve smyslu zmíněného ustanovení. Je pravdou, že odpůrce sice v projednávané věci pochybil, pokud označil Ministerstvo vnitra za dotčený orgán ve smyslu § 98 odst. 2 a žádal jej s ohledem na to o doplnění vyjádření. Uvedené pochybení ovšem nemohlo mít vliv na zákonnost územního opatření o stavební uzávěře, když odpůrce považoval stanovisko ministerstva za souhlasné a s přihlédnutím k němu v podstatě zmenšil území zasažené stavební uzávěrou.
65. Vzhledem k tomu, že soud shledal důvodnými pouze námitky navrhovatelky ohledně nepřezkoumatelnosti odůvodnění územního opatření o stavební uzávěře ve vztahu k návrhem dotčeným pozemkům a námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odpůrce o námitkách navrhovatelky, týkající se vymezení územního opatření o stavební uzávěře na dotčených pozemcích, nepřistoupil soud ke zrušení územního opatření jako celku, jak navrhovala navrhovatelka ve svém primárním petitu. Soud tedy s ohledem na shora uvedené vady územního opatření spočívající v nepřezkoumatelnosti ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., pro nedostatek důvodů, vyhověl návrhu, který navrhovatelka navrhovala in

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

eventum a výrokem I. specifikovanou část napadeného opatření obecné povahy „Územní opatření o stavební uzávěře Modlany A“, vydaného usnesením Zastupitelstva obce Modlany č. 10/3/2021 ze dne 16. 6. 2021, podle § 101d odst. 2 s. ř. s. zrušil ode dne právní moci tohoto rozsudku. Zmíněné ustanovení § 76 s. ř. s. zároveň soudu umožnilo rozhodnout o věci bez jednání, ačkoliv odpůrce jednání požadoval.

66. Pro úplnost soud dodává, že se již blíže nezabýval dalšími námitkami navrhovatelky plynoucími z podaného návrhu, a to neexistencí relevantních důvodů pro změnu využití dotčených pozemků, že vydáním územního opatření bylo zasaženo do vlastnických práv navrhovatelky, že jím došlo ke zmaření její investice do plánovaného Záměru, že územní opatření není v souladu se zásadou proporcionality, že existuje veřejný zájem na realizaci Záměru, neboť jejich posouzení v případě plného vyhovění návrhovému petitu pozbývá smyslu. Soud totiž věc nevrací odpůrci k dalšímu řízení, ale zcela ruší vymezenou část opatření obecné povahy. Bude-li chtít odpůrce do územního opatření o stavební uzávěře znovu zavést zrušenou část, bude tak muset provést zcela nové řízení, v němž budou také pořizovány pro věc relevantní podklady, přičemž navrhovatelka bude následně moci uplatnit i své námitky.
67. O náhradě nákladů řízení poté soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Navrhovatelka měla ve věci úspěch, a proto soud rozhodl o povinnosti odpůrce nahradit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náklady řízení v celkové výši 17 342 Kč, která se skládá z částky 5 000 Kč za soudní poplatek za návrh na zrušení části napadeného opatření obecné povahy, dále z částky 9 300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce navrhovatelky, po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) - tj. převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu], podání návrhu ve věci [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], další písemné podání ve věci [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a dále z částky 900 Kč za s tím související tři režijní paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 1, odst. 4 advokátního tarifu, jakož i z částky 2 142 Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly shora vyjmenovány.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 3. srpna 2022

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu